Alla helgons dag 2017

Vi behöver alla helgonsdag för att få möta de som varit viktiga för oss. Goda och betydelsefulla.
Men…Vi borde göra upp med namnet ”alla helgons dag” om den får oss att tro att det ibland oss finns människor som är mer helgon än andra.
Men vi kan med glädje bevara denna dag, om vi med ”Alla helgon” inkluderar/ innesluter oss alla. Alltså, om vi tror och tänker: ”Alla helgon, det är vi! ”

Tänk om vi kunde återvinna insikten att ”helgon” betecknar vår helighet som människor. När vi föds och utvecklas är heligheten själva urkraften.
Och den enda ”helgonförklaring” vår kyrka känner är Dopet då vi villkorslöst och utan prestationskrav blir bejakade.

Helighet och att bli ett helgon är inte något vi kallas att nå fram till. Livet som människa går istället ut på att släppa fram den helighet som redan bor i oss.

När jag tänker på riktigt starka helgonförklaringar, stunder då det heliga i oss får stiga fram och blomma, så är det oftast evangeliernas berättelser; t ex
När Jesus tittar upp på herdarna vid krubban och de inser att Gud är mitt i deras vardagsslit.
Eller när Jesus ropar ner Sackaios ur hans gömställe i ett träd och ropar fram honom från hans utanförskap bland människor. Och så sätter sig Jesus vid hans bord.
Eller när Jesus samtalar med och dricker ur den samariska kvinnans vattenkruka.
Då, i sådana stunder, frigör Jesus heligheten högst påtagligt och sätter nådens helgongloria på den som gråter och hungrar och längtar.

Kanske minns en del musikalen ”Godspell”, när Jesus och lärjungarna framträdde i clowners gestalt, I den musicalen stiger Kristus fram och torkar bort sminket på sina medskådespelare vid det enkla nattvardsbordet. Istället för att tvätta deras fötter. Då blottas äktheten och heligheten i deras ansikten och i måltiden de delar.

Och ibland får jag möta helgon i mitt liv; de människor som frigör min egen helighet. De som får mig att släppa taget, befriar mig från kravet att BLI god, de som tvättar fram mitt djupaste jag och får mig att se på det med kärlek och ömhet. Kristusögon som befriar.

Ibland har helgonlikhet förknippats med att man tar steget ut ur tiden och in i den dimension vi kallar evighet. Och visst, jag kan inte förneka att jag tycker om att veta att jag har vänner och släktingar som gått före och nu ser Guds ansikte. Vänner som leker med änglarna.
När jag tänder ett ljus för mina kära eller står tyst en stund vid deras gravar infinner sig en speciell kraft. Sorgen efter de vi tyckt om riktigt mycket blandas med skratten och de goda minnena.

Vi som får förmånen att dela många minnesstunder efter begravningsgudstjänster kan konstatera att psalmens beskrivning att ”sorgen och glädjen här vandra tillsammans” är en sann beskrivning av livet. Också när vi är i dödens påtagliga närhet. Det är som om de goda minnena kan bli kraftfält för våra liv.

Och vetskapen om att ha vänner i evighetens dimension öppnat vägen till en helig möjlighet för oss; Som om de släpper fram en himmelsk vision i det vi strävar med till vardags.
För ytterst är det här i vår värld som heligheten behöver bli synlig. Och när det ska ske är ingen människa mer helgon än andra. Ofta är det på ett helt annat sätt än vi tänker.

Evangeliet idag påminner ju om den paradoxala, den motsägelsefulla kraften som blir starkast när ni minst anar det;

i det lilla sammanhanget, bortom fromhet och det som lyckas, i den tunga gråten och i den påtagliga tomheten. Där är Gud.

Vi är alla helgon och bär på en helighet. Paulus påminner ofta om det när han skriver brev till de första kristna församlingarna. Han brukar börja dem med orden; Till de heliga i …. Och så kom namnet på en plats eller församling.
Skulle Paulus skrivit till oss skulle han börja brevet: Till de heliga i S:t Lars församling.
Och mena oss alla.
För vi har alla tillgång till Gud. Kanske kunde vi lyfta fram den goda kraften genom att se på varandra som heliga, som helgon.

I vår församling har vi hjälp till det genom den som gett församlingen sitt namn: Sankt Lars. Den helige Lars. Legenden som följer honom (och som du kanske hört många gånger) berättar att Lars på 200talet var ärkediakon i Rom och hade hand om kyrkans insamlade medel.

Kejsaren som var intresserad av pengar till statskassan kallade på Lars och bad honom redovisa kyrkans skatter. Och sankt Lars delade ut pengarna till de fattiga och sjuka.
Sedan tågade han i en märklig procession med alla behövande till kejsarens palats. Och när han står där på trappan till palatset tillsammans med sina fattiga och luggslitna kamrater, tiggare och sjuka slår han ut med handen mot dem och säger till kejsaren: ” Här är kyrkans skatter, som aldrig tar slut”
Den helgonförklaringen av dem som ingen ville se eller bry sig om resulterade i att S:t Lars martyrdöd. Men det gav mod till många och S:t Lars har gett namn åt ett stort antal kyrkor och församlingar över hela kristenheten. Kanske mest för att han lyfter fram heligheten i varje människa.

I varje Mässa lyfter vi fram vår samhörighet och bekänner att vi tillhör de heligas samfund. Det vore gott om de kända orden i Trosbekännelsen fick en fortsättning i våra relationer, både när vi

tänker på och pratar med våra kära som gått före in i det vi kallar evigheten och i våra påtagliga vardags möten.
Vår samhörighet är helig. Vi är alla helgon och detta är vår dag.